

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Jærnet

Citation: Kidde, Harald: "Jærnet", i Kidde, Harald: *Jærnet*, udg. af Knud Bjarne Gjesing ; Thomas Riis , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, isamarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1990, s. 40. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde04ny-shoot-idm140608067802832/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Jærnet

og vanskabtes i Legen med Susan og Brynte? en Ørkesløs på »Bjærget«, en Forbryder mod dets Lov! Hjo Hånd i Tårnet, der slog mig til Krøbling, en svag, en frygtløs, var den ikke Susans, men din, Mikael – Straffens?»

Altid havde det været forgæves at græde af Længsel efter Mikael, Legebroderen i Morgongåfvas Ensomhed, at gruble over om Fader og Moder havde agtet dem, hvis de havde været to, om de glemte ham, fordi han var ene.

Nu blev det uføromodent midt i Springen og Legen at standse, i Skæk og Anger, og stirre på Sengehimlens Sparlagen, om en Hånd kom frem, et Ansigt, der var hans eget og dog ikke hans – hans, som han drømte det om Nætterne, lyksalig og stolt, og græd over om Morgenerne ikke at finde i sit Spejl . . . Nu *havde* Mikael hævnnet sig, nu var Steffan selv en død, lå under Guldås . . .

Og udmatet var han i lune Nætter sunket om i Märta Moils Arme. Mikael krævede ikke længere derude det Liv, som Steffan dog ikke fik.

Men i denne Nat lød en anden Røst. Slægtens, »Bjærget«, ja Jordens Stemme, der forlangte sin Tjener.

»Da Astrologerne lagde hver af de sex Planeter, som de kendte, under et Metal, lagde de Jorden under Jærnet.« sluttede Farbroder.

Jorden under Jærnet? Steffan svimlede. Ja, men *da* sagde han selve Jorden fra sig – ti: se dens Gud!

Herfra, hvor de nu sad, kunde han se over i Stangjærnsmedjen, hvor den store Smed Varg svang Hamren rundt og rundt over Hovedet i nøgne, sene Arme. Han var døv som alle Hammersmeddene over fyrrer, men medens hans Jævnauldrende, nedbrudte af Lungesot og Blodgang eller vanskabte af Gigt kravlede om ved Savmøllens Miler eller ved Bælgene eller rugede ovre i Fattighjemmet, svang han endnu utrætteligt Slæggen.

Nu slap han den, greb med Tængerne og Bælgvanterne den gløende Jærnstang og tumlede den i vild Hast under Vandhamren, hvis nhyre Skygge foer op og ned, og hvis Dron rystede Banken herinde. Men om fire eller fem År skulde han sidde derovre hos de andre bag ved Teglovnene og Bryggerstet.

Og Masmestren dér – Han var ikke de halvtreds, og han så ud som firs, krumbojet, hvidhåret, grå som Aske. Og hans unge Karle, som rugede dér så sammensunkne, så hvidøjede i de sorte Ansigter, som